HERKES KARMA KANUNU İLE SINIRLIDIR

Herkes kendi karmasının sonuçlarına katlanmak mecburiyetindedir. Yarasaları kim ağaç dallarında başları aşağıya doğru sarkarak asmış? Bu onların kaderi. Aynı şekilde, hiç kimse karmanın sonuçlarından kaçamaz.

(Telegu dilinde bir Şiir)

Her insan, böcek, kuş, canavar ve hayvan, sadece bunlar değil, bu dünyada mevcut her canlı varlık kaderi ne ise onu çekmek zorundadır. İyi de olsa, kötü de olsa hiç kimse karmasının sonuçlarından kaçamaz. Karma kanunlarına ve doğa kanunlarına itaat etmek, her canlı varlık için doğaldır. Örneğin, yarasa başı aşağı doğru sarkarak ağaç dallarında asılı durur. Bu onların doğasıdır. Onlar bu şekilde yaşamak üzere doğmuşlardır.

Bu dünyada her insan, kötü hiçbir şey yapmadığı halde büyük ıstırap çektiğini düşünür. "Ben kötü hiçbir şey yapmadım! Öyleyse niçin bu sıkıntıları çekiyorum?" diye söylenir durur. Fakat gerçekler bunun tersidir. Bir canlı varlık, her ne kadar mutluluk veya ıstırap çekerse çeksin, bu tamamen kendisinin yarattığı karma'nın (eylemin) sonucudur. Her insan karma üretir ve bunun sonucu olarak onun meyvelerinden yararlanır. Buna rağmen, bu güne kadar insanlar [çektikleri bu ıstırabın], eylemlerinin doğal bir sonucu mu yoksa bilinmiyen bir başka sebepten mi olduğunu tam olarak anlayamamışlardır. Sadece insanlar değil, bakteriler, kuşlar, böcekler, canavarlar ve hayvanlar dahi kendi karmalarının sonucunu deneyimlemektedirler.

Bu kaçınılmaz karma kanununun lehine olarak, uzun zaman evvel meydana gelmiş bazı olayları sizlere aktarmak isterim. Bu hakikati kanıtlamak amacıyla, aktaracağım bu olaylar [bazı insanların nasıl bu dünyaya] geldiklerini açıklıyacaktır.

Puttaparthi'de Subbamma isminde çok değerli bir salik vardı. Kendisi çok zengin idi. Çocuğu yoktu. Bütün varlığını, "Allah vergisi olan servetimi sadece hemcinslerimle paylaşıyorum," diyerek herkese hayır olarak dağıtırdı. Büyük bir ılımlılık içinde dindar ve asil bir hayat yaşıyordu. Böyle olmasına rağmen tek bir arzusu vardı. "Swami! Bu dünyevi hayat yolculuğum sona erdiği vakit, İlahi ellerinle benim ağzıma bir kaç damla su

akıtarak benim susuzluğumu gider," diye dua ederdi. Ben de ona bu arzusunu yerine getireceğime dair söz verdim.

Kendisine bu sözü verdikten altı yıl sonra, bir saliğe olan randevümü yerine getirmek için Chennai'ye gitmem gerekti. Bu [olay] İkinci Dünya Savaşı sıralarında yer almıştı. Her saat başında hava saldırılarına karşı korunmak amacıyla sirenler çalıyor ve bütün sokaklar bir anda boşalıyordu. [Chennai]de üç gün kaldıktan sonra direkt Bukkapatnam'a gitmek üzere araba ile yola çıktım.

Bu arada Subbamma ciddi bir şekilde hastalanmış ve Puttaparthi'den Bukkapatnam'a nakledilmişti. [Bukkapatnam, kendi] ailesinin ikamet ettiği yerdi. Ve kendisi orada vefat etti. Akrabaları, "Yaşamının son anlarında, Sai Baba, ağzına su dökeceğini kendisine söz vermişti. Hani, geldi mi? Nereye gitti?" diye alaylı sözler ediyorlardı.

Subbamma'nın erkek kardeşleri ve akrabaları cesedin yakılması için bütün hazırlıkları yapmışlardı. O günlerde, bilhassa köylerde, cesedi yakmak için odun bulmak çok güç idi. Böyle olmasına rağmen, bir miktar odun temin ederek her şeyi hazırlamışlardı. Subbamma'nın evinin önünden geçerken orada insanların toplanmış olduklarını gördüm ve, "Kimin cesedi yakılacak?" diye sordum.

Washerman Subbanna orada idi. "Swami! Subbamma öldü," diye cevap verdi. Ben tekrar, "Öyle mi? Ne zaman öldü?" diye sordum. "Üç gün önce öldü, Swami," diye cevap verdi.

Ben eve girerek cesedin olduğu odaya gittim. Akrabaları, cesedi yakılmak üzere götürmeye hazırlanıyorlardı. Beni gören kız kardeşi feryat ederek ağlamaya başladı. "Baba! Senin gelmeni dört gözle bekledi. Son nefesini vermeden önce ağzına su akıtmanı çok istedi. Sonunda da arzusu yerine gelmeden öldü," diyerek Bana durumu anlattı.

Böyle bir ihtimalin mümkün olmadığını söyleyerek bir bardak su getirmesini istedim. Suyun içine bir fesleğen yaprağı koydum. Yüzünü kapatan çarşafı açtım. Bütün vücudunu karıncalar sarmıştı. Yavaş bir sesle, "Subbamma!" dedim.

Gözlerini açarak Beni gördü. Ellerime sarılarak ağladı. "Ne zaman geldin Swami?" diye sordu.

"Biraz evvel geldim," diyerek cevap verdim ve bir havlu ile yavaşça göz yaşlarını sildim. "Subbamma! Bana bak," dedikten sonra ağzına birkaç damla kutsal su döküp, "Şimdi gözlerini huzur içinde kapat," dedim. Subbamma o suyu Benim ellerimden içerek son nefesini verdi. Böylece, Subbamma'ya olan sözümü yerine getirmiş oldum.

Bu garip fenomen yer alırken, bütün akrabaları ve kendisine bakan doktorlar büyük bir saygı ve korku içinde olanları seyrediyorlardı. Gözlerine

inanamıyorlardı. “Bu nasıl olur! Subbamma üç gün önce öldü. Bedeni artık nefes almıyordu. Nasıl oluyor da şimdi gözlerini açıp Swami ile konuşabiliyor? Belki de bu Sai Baba’nın ilahi bir mucizesi,” diyerek şaşkınlık/hayranlık içinde bakıyorlardı. Swami devamlı olarak birçok yerleri dolaştığı için, Subbamma bu son arzusunun yerine getirilemeyeceğinden yaşamı esnasında daima endişe duymuştu. Fakat Ben kendisine çok uzun zaman evvel vermiş olduğum sözü tuttum.

En nihayet, Subbamma’nın cesedi, kendi aile geleneklerine göre akrabaları tarafından yakılmıştı. O, bir Brahmin hanım idi. Ben Puttaparthi’ye gitmek üzere yola çıktım. Benim için bir kağnı arabası hazırlamışlardı. Ben ve Griham Ammayi’nin (Easwaramma’nın) erkek kardeşi, kağnı arabasına binerek Puttaparthi’ye gittik. Onun ismi Chandramouli idi (Swami’nin fiziksel bedeninin ana tarafından amcası). Subbamma’nın fani bedeninden kalanların yakılmak üzere ateşe atıldığı yerden dumanların çıktığını gördük. “Swami! Şimdiye kadar Subbamma’nın cesediyle beraberdin. Niçin cesedin yakılmasının bitmesini beklemedin?” diye Chandramouli sordu.

“Chandramouli! Ben verdiği sözü tutmayan bir kimse değilim. Ben, son anında yanında olup ağzına su akıtacağıma dair Subbamma’ya söz vermiştim. Bu sözümü yerine getirdim. Bu dünyadan huzur içinde ayrılmasını kendisine tavsiye ettim. Ben sözümü yerine getirdim ve şimdi de evime dönüyorum,” dedim.

Chandramouli çok mutlu olmuştu. Gerçekte bütün köy halkı Subbamma’ya büyük bir saygı duymakta idi. Karanam’ın karısı olarak o köyün başı idi. Köyün bütün mülkiyeti onun ismine idi. Böyle olmasına rağmen, Swami’nin çevresine katıldıktan sonra artık hayatında kendisini çeken Swami’den başka bir ilgisi kalmamıştı. Sabahları kalktığı andan yattığı ana kadar devamlı olarak sadece Swami’nin işleriyle meşguldü.

Bazı zamanlar ona haber vermeden, etraftaki tepelerde bulunan bazı mağaralara kaybolurdum. Zavallı Subbamma, Beni bulmak için tepe tepe dolaşırdı. Sefer taslarına upma, dosa, vada, idli, vs., koyarak Beni aramaya gelirdi. Sonunda Beni bulunca, “Subbamma! Bana neler getirdin?” diyerek şaka ederdim. Cevap olarak, “Swami! Senin hoşlanacağın şeyleri getirdim,” derdi.

Ben de ona, “Haydi bir dosa ver bakalım,” derdim. Dosa’yı bir tabağa koyarak Bana ikram ederdi. “Subbamma! Ben bu dosa’yı sevmedim. Bana idli, upma, vada, vs., ver,” diyerek ona takılırdım. Zavallı Subbamma! Bütün bunları Bana servis yapardı. Sabahtan akşama kadar çeşitli şeyler hazırlayarak Beni beklerdi. Böyle olmasına rağmen, daha nelere ihtiyacım olabileceğini büyük bir merakla bilmek isterdi. Bir keresinde ona,

“Subbamma! Hiç üzülme. Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ben sana şunu veya bunu isteyerek çok sorular sordum. Bunu, senin Bana olan bağlılığını ve teslimiyetini bütün dünyanın bilmesi için yaptım,” dedim.

Bunun üzerine Subbamma, “Swami! Sana yemek hazırlayabildiğim için çok mutluyum. Senin de bu yemekleri bana karşı büyük bir sevgi ve duygu içinde yemen beni daha çok mutlu etmektedir. Fakat bunlardan birazını eğer o İlahi Ellerinle benim ağzıma koyabilirsen daha da mutlu olacağım,” isteğinde bulundu. Bunun üzerine, tabaktan bir parça idli alarak birazcık çatney ile birlikte ağzına koydum. Bundan son derece memnun kaldı. Böylece Subbamma, son nefesine kadar Swami’nin ilahi yakınında olmaktan büyük bir sürur deneyimledi.

Zaman zaman Benim Subbamma’ya sevgi ve rahmet yağdırdığıma tanık olan Chandramouli, “Swami! Saliklerine karşı ne kadar merhametlisin/sevecensin! Saliklere ve bilhassa Subbamma’ya karşı olan sevgini ve merhametini/sevecenliğini tarif için kelime bulamıyoruz,” diye müşahade etmişti. Bu doğrudur! Swami’nin Subbamma’ya karşı olan sevgisini ve merhametini/sevecenliğini izah etmek için yeterli kelime yoktur. Subbamma’nın Swami’ye olan bağlılığı Prahlada’nınkini dahi geçmiştir.

Artık insanlar, Swami’nin Subbamma’ya verdiği sözü yerine getirdiğini anlamışlardı. Subbamma’nın hayatının kutsallaştığını düşünüyorlardı. Onu örnek alarak bazı yaşlı kimseler Beni ziyarete gelerek, “Swami! Ben bu dünyadan ayrılırken, ilahi ellerinle benim ağzıma kutsal suyu dökeceğine dair lütfen bana söz ver,” diyerek isteklerde bulunuyorlardı.

Ben onlara, “Benim sevgili [kardeşlerim]! Bu yüce lütfu herkes alamaz. Eğer onu almanız gerekiyorsa, elbette alacaksınızdır. Ben gerektiği zaman gelerek ağzınıza kutsal suyu akıtacağım,” derdim.

Kondama Raju, bu insanların böyle isteklerle Swami’ye geldiğini müşahade ederdi. O da böyle bir prapti (layık olma) arzusuna kapıldı. Günlerden birinde Bana gelerek, “Swami! Sen bizim ailemizde, bizim sülalemiz içinde doğdun. Bizim sülalemizin şeref ve görkemini korudun. Benim de Senden bir isteğim var. Benim doğumumun aile içinde kutsallaştırılmasını arzu ediyor ve dua ediyorum. Bu nedenle, hayatımın son anında o ilahi Ellerinle lütfen ağzıma kutsal suyu dökmeni istiyorum,” isteğinde bulundu.

Onun bu isteğini muhakkak yerine getireceğime dair kendisini temin ettim. Swami söz verdiği vakit onu muhakkak yerine getireceğini bildiği için bu onu çok mutlu etmişti. 112 yaşına kadar yaşadı. Benim darşanımı almak için her sabah köyden yeni mandire (mabede) kadar yürürdü.

Günlerden birinde kendisine, “Niçin köyden mandire kadar ve geriye bütün bu yolu yürüyorsun. Yolda sığır sürüleri olabilir ve sana saldırırlarsa, düşüp incinebilirsin değil mi?” diye sordum.

Büyük bir cesaretle Bana, “Swami! Sen beni korurken ve devamlı olarak yanımda dikilirken hangi hayvan bana saldırabilir ki!” derdi.

Yine günlerden birinde sabahın erken saatlerinde mandire gelerek darşanımı aldı. Eve dönerek istirahat etmek üzere biraz uzandı. Bir müddet sonra, Easwaramma’ya Sathyabhama Mabed’inin yakınına giderek Swami’nin o tarafa doğru gelip gelmediğine bakmasını söyledi. Easwaramma oraya gidip dönerek, “Evet, Swami arabasıyla geliyor,” dedi. O zamanlar Swami’nin küçük bir arabası vardı.

Kondama Raju, “Easwaramma! Bir bardak su al ve içine bir tulasi yaprağı koy,” dedi. Easwaramma söyleneni yaptı. Kondama Raju bardağı elinde tutarak Beni beklemeye başladı. Artık sonunun geldiğini ve Benim oraya verdiğim sözü yerine getirmek için geldiğimi biliyordu. Bunu başka kimse bilmiyordu. Bardağı tutarak, “Swami! Hazırım,” dedi.

“Ben de hazırım,” diye cevap verdim.

Ben suyu ağzına akıtırken büyük bir huzu içinde bedenini terketti. Bedenini terketmeden önce, “Bu dünyadan ayrılırken, Senin İlahi ellerinden su içmek ne büyük bir şeref! Büyük kefaretlerde ve fedakarlıklarda bulunan Kral Dasaratha bile böyle bir şerefe nail olmamıştır. Artık hayatım kurtulmuştur,” diyerek gözlerini kapadı.

Kondama Raju’nun bu olayıyla birlikte, her ne olursa olsun Swami’nin sözünü yerine getirdiği bir kere daha bütün dünyaya açıklanmış oldu. Böylece Subbamma’nın ve Kondama Raju’nun hayatları kurtulmuştu. Sözümü yerine getirmek için Ben çeşitli ilahi leela’lar tezahür ettiririm. Sözümü yerine getirmek için her çareye baş vururum. Ama, bazı salikler verdikleri sözün aksine hareket etmektedirler.

Daha üst düzey eğitim için Kamalapuram’a götürüldüm. Bu bedenin ağabeyi Seshama Raju, Benim daha üst düzey eğitim görmemde çok ısrarlıydı. Bu nedenle Beni beraberinde Kamalapuram’a götürerek okula koydu. O günlerde param olmadığı için eğitime devam etmede zorluk çekiyordum. Ekseriya ceplerim boş idare etmek durumunda kalıyordum. Bundan böyle, kişisel ihtiyaçlarımı karşılamak için bir kaç kuruş kazanabilmek amacıyla şiirsel yeteneğimi kullandım. Aynı köyde, Kotte Subbanna isminde bir iş adamı vardı. Kendisinin bir erzak dükkanı vardı ve aynı zamanda da Ayurvedik ilaçlar satıyordu.

Bu dükkanda, Bala Bhaskara isimli yeni bir Ayurvedik ilaç satılmaktaydı. Bu yeni bir ilaçtı ve çok etkili idi. Eğer iyi bir reklamı yapılırsa kendisine iyi bir kazanç temin edebilirdi. Bu bakımdan, yeni ilacın

reklamını yapmak sorumluluğunu yüklenmemi Benden istedi. Onun bu isteğini kabul ettim ve Bana ilaç hakkında daha geniş bilgi vermesini istedim. Bunun üzerine, ilacın etkililiği/yararlılığı üzerinde bir şarkı besteledim ve Kendi yaşımdaki bazı çocukları toplayarak ellerinde panolar taşıyarak ve Benim bestelediğim şarkıyı söyleyerek civardaki köyleri dolaşmalarını sağladım. Şarkı şöyle idi:

İşte bakın orada! İşte bakın orada!
Ey çocuklar! buraya gelin, buraya gelin!
Bala Bhaskara ilacı işte orada.
Mide bozukluğu veya şişmiş bir ayak için,
Mafsal ağrısı veya bağırsaklarda gaz için,
Bilinen veya bilinmeyen her hastalık için,
Ani şifa bulmak için Bala Bhaskara alın!
Eğer onu nereden alabileceğinizi bilmek istiyorsanız,
Kotte Subbanna'nın dükkanı işte orada.
Ancak onu o dükkandan elde edebilirsiniz.
Haydi gelin çocuklar! buraya gelin!
Bu çok güzel bir kuvvet ilacı
Ünlü doktor Gopalacharya'nın bizzat kendisinin hazırladığı,
Haydi buraya gelin çocuklar! buraya gelin!

(Telegu dilinde bir Şarkı)

Biz daha civar köylerde propaganda turumuzu tamamlamadan Subbanna'nın dükkanındaki bütün ilaç stokları erimişti. Bundan kendisi çok mutlu olmuştu. Beni çağırarak Benim için diktirdiği bir çift pantalon ve gömleği Bana sundu. Fakat Ben, "Subbanna! Ben o şarkıyı yeni giysiler elde etmek için bestelemedim. Benim onlara ihtiyacım yok. Onları istemem. Bunları lütfen geri al. Benim verdiğim hizmet karşılığı eğer para veya başka eşyalar teklif edersen, bir daha dükkanına dahi ayak basmam," dedim.

Benim samimiyetimi ve bu husustaki duygularımı anlamıştı. O andan itibaren Bana daima, "Raju! Bu dünyada Senin sevginden başka hiçbir şey istemiyorum," dedi.

Ben Kamalapuram'da eğitim görürken bir başka olay daha olmuştu. Büyük bir panayırın yapıldığı, Pushpagiri isminde yakın bir civardaki köyde bir izci kampına iştirak etmiştim. Birkaç gün evde olmadığım için, uzak mesafede bulunan kuyudan ev işlerinde kullanılacak suyu getirecek kimse yoktu. Bu nedenle, Seshama Raju'nun karısı bu sorumluluğu yüklenmek mecburiyetinde kalmıştı. Ben izci kampından dönünceye kadar, evde karısına yardım edecek bir kimsenin bulunmaması Seshama Raju'yu çok

öfkelendirmişti. Seshama Raju, Ben oraya geldiğim vakit tahtadan bir cetvelle deftere satırlar çiziyordu.

Beni görür görmez, "Hey! Buraya gel. İki, üç gündür eve su taşıyacak kimse yok. Kendi normal ev işlerine ilaveten yengen o işi de yüklenmek zorunda kaldı," diyerek Bana bağırdı. Bunları söylerken elindeki cetvelle öfkeli bir şekilde Beni dövmeye başladı. Cetvel kırılarak üç parçaya bölündü. Elim şişmişti ve Bana büyük bir acı veriyordu. Ben kendisine hiç cevap vermedim ve bu olaydan da kimseye bahsetmedim. Elimi kendim ıslak bir bezle sararak bandajladım.

Ertesi günü Seshama Raju'nun oğlu öldü. Pedda Venkama Raju'ya (Swami'nin babası) bir telegraf gönderdi. Venkama Raju hemen Seshama Raju'yu görmeye geldi. Puttaparthi'den Bukkapatnam'a ve oradan da Kamalapuram'a geldi. Griham Abbayi (Swami'nin babası), kolumda niçin bandaj olduğunu sordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi basit bir açıklama ile onu geçiştirmeye çalıştım. Kolumdaki bir sivilci yüzünden biraz ağrıdığını ve bu yüzden onu bandajladığımı söyledim.

Komşu evde, dosa'lar yapıp satarak geçimini sağlayan, Vysya cemaatine bağlı bir kadın vardı. Griham Abbayi'yi uyarmak amacıyla, "Ey Venkama Raju! Raju'yu kendi yanında okutacak kadar iyi bir durumda olduğunu biliyorum. Niçin O'nu bu uzak yere gönderip ağabeyinin himayesine sokarak ıstırap çektiriyorsun? Bu zavallı çocuğun burada ne acılar çektiğini bilmiyorsun. Her gün, körpe omuzlarının üstüne koyduğu sırığın iki ucuna bağlı iki büyük güğümü içme suyu ile doldurarak uzak mesafeden eve taşıyor," dedi. Bununla da kalmayarak, Benim katlandığım fiziksel acıları ve ıstırapları gösteren bazı olayları da ona aktardı.

Benim durumumu öğrenen Griham Abbayi çok üzülmüştü ve hemen Beni yanına çağırarak, "Sevgili oğlum! Hemen hazırlan ve benimle gel. Haydi, beraber Puttaparthi'ye dönelim," dedi. Bütün aile fertleri Beni severlerdi. "Kolundaki incinmenin ağabeyinin Seni dövmesinden ileri geldiğini öğrendim. Seni ben bile bu güne kadar hiç dövmedim. Burada çok ıstırap çekiyorsun. Haydi gel! Puttaparthi'ye geri dönelim," dedi.

Bu olay olduğu vakit, Griham Abbayi, bu gün dahi kulaklarımda çınlayan şu sözleri söylemişti: "Sathyam! İnsan sağ olduğu müddetçe tuz bile satarak hayatını kazanabilir. Senin daha çok çile çekmene müsaade edemem. Şu az gelirimle dahi Sana bakamaz mıyım?"Bunları söyledikten sonra da göz yaşlarını tutamıyarak ağladı. Bu olaydan sonra artık Beni kimseye göndermedi. Benim eğitimim resmen orta okulla sona ermiş oldu. Koleje gitmedim. Böyle olmasına rağmen, Puttaparthi karargahım olarak Ben Sathya Bodhaka (Hakikatin Öğretmeni) Misyonumu devam ettirdim.

Puttaparthi'nin görkemli tarihini tasvir eden çok güzel bir şiir besteledim. Şiir şöyle idi:

Bütün doğal güzelliğiyle akmakta olan
Kutsal Chitravathi nehri hangi kasabayı kuşatıyor;
Hayırlılığı sembolize eden mango koruları
Hangi kasabanın etrafını sarmış durumda;
Hangi kasabanın dört köşesinde nöbet bekleyen
Ve devamlı onu koruyan Parvati ve Parameswara tanrıları var;
Hangi kasabanın ortasında bütün nuruyla
Ve haşmetiyle parlayan Rab Vishnu var;
Bukkaraya'nın ebedi görkemini temsil eden
Chikkavadiyar tarafından inşa edilmiş temiz su deposuyla
Temayüz eden bu kasaba dünyaca ünlü
Puttapuram veya Puttaparthi'dir.

(Telegu dilinde bir Şiir)

Bana karşı büyük bir sevgi ve bağlılık göstermiş olan Subbamma'nın hatırasına hürmeten, Gokulam'ın yanında Karanam Subbamma Nagar ismiyle bir konut sitesi inşa ettirdim. Aynı zamanda bir miktar da inek satın alarak bunlara bazı kimselerin bakmasını sağladım. Bu kimselerden bazıları Karanam Subbamma Nagar sitesindeki evlerde oturmaktalar. Bu şekilde Subbamma isminin salikler tarafından ebediyen hatırlanması için gayret ettim.

Bir kaç yıl önce "Deenajanoddharana Pathakam" ismi altında, yetim çocukları kapsayan onlara yiyecek, giyecek ve eğitim temin ederek büyüdükleri vakit şerefli ve vakarlı bir hayat sürmelerini sağlayacak bir proje başlattım. Büyük bir sevgi ve itina ile bu çocuklara bakıyorum. Her Perşembe ve Pazar günü darshan'a gelen bu çocukları görmüşsünüzdür. Aynı zamanda rahatça yaşayabilmeleri için bu çocuklara evler de inşa ettirdim. Normal eğitimlerinin yanında, yeterlik elde edebilmeleri için başka faaliyetlerde de bulunmaktadırlar. Böylece, çocukluğumdan bu yana çok sayıda hizmet faaliyetleri başlatmış durumdayım. Eğer şu anda onları sizlere anlatmaya kalksam saatler sürer.

Sevgili Öğrenciler!

Sizlere karşı çok derin bir sevgi beslemekteyim. Arzum hepinizin ileride iyi olmanız ve iyi bir isim yapmanızdır. İyi isim yapan çocukları severim. Hakikatte bu çocuklara Kendimi veririm. Sizlere her istediğinizi vereceğim.

*****